

prežemati celotno življenje. Na tretje mesto pride rožni venec: vsaj en del prav vsak dan že gotovo nad 50 let (kvečjemu za kak mesec zelo hudih bolezni je moral odpasti). Zdi se mi nepogrešljiv. Nekaj nepogrešljivega bi manjkalo brez njega. Kakor če hiša s svojim »Središčem« ne bi imela okoli sebe lepega in bogatega vrta z varujočo ograjo! Ta vrt – rožni venec – nikoli ne zastari; vedno je svež in nov. Naj me prežema občutje veselja, bridkosti ali zmagovitosti – vedno grem rad na sprehod po tem vrtu, da se spet osvežim in okrepim: da mi veselje ne utone v valovih bridkosti, da se mi žalost in zaskrbljenost ne spremeni v brezupnost. Devica Marija me vodi h Kristusu, ob katerem ves svet postane luč, pa naj se na zunaj kaže še tako temnega. In ker je Kristusova stvar tudi moja stvar, sem glede nje popolnoma gotov. Kajti Kristusova stvar bo zmagala, prej ali slej, za časa mojega življenja ali pa po moji smrti: kakor Bog hoče!

Anton Strle, tipkopis v zapuščini, brez datuma (predvidoma okoli leta 1980).

»Skrivnost me pomiri. To je znamenje, da je Bog tukaj«

Vprašanje: Ali ni pri Kristusu toliko skrivnostnega in nerazumljivega v njegovi osebi, v njegovem življenju, pa tudi v nauku?

Najprej že to: Kako je mogoče, da bi bila v Kristusu ena sama oseba, namreč božja, pa dve popolni naravi, božja in človeška? Kako je mogoče, da bi se nekaj tako različnega – Bog in človek – zedinilo v osebno enoto? Ali ni docela izključeno, da bi se Bog in stvar, med katerima je neskončna razdalja, združila tako tesno, da je pri Kristusu božja narava nosilka in lastnica tudi človeške narave, človeških lastnosti, dejanj in trpljenja? Dalje: Ali ni v Jezusovem nauku toliko nerazumljivega? Kako je npr. mogoče, da bi bile v enem samem Bogu tri osebe, kakor nas jasno uči Jezus? Ali kako je mogoče, da bi pod nezatno podobo kruha, posvečenega pri sv. daritvi, bil navzoč ves Kristus, s svojo božjo in človeško naravo – in

takšnega naj ga uživamo? Kako je mogoče razumeti nadnaravno prerojenje duše po veri in krstu, potem pa kot razvoj tega nadnaravnega življenja, ki že zdaj deluje v nas, večno blaženo življenje izvoljenih pri Bogu ali pa večne muke pogubljenih, ako zapravijo nadnaravno deležnost božje narave? Ali se posebno večno pogubljenje ne upira ne le razumu, marveč tudi našemu srcu?

»K sreči so v veri skrivnosti ...«

Na posameznosti tukaj ne bomo odgovarjali, naš odgovor zadeva le celoto. – Pravzaprav bi bilo čudno, ako bi v Kristusu, učlovečenem Bogu, in v njegovem nauku bilo vse jasno in brez nedoumljivih skrivnosti. Saj je celo v prirodi, ki je samo božja stvar, nižja od človeka, toliko ugank, ki jih tudi največji učenjaki nikdar ne bodo razvozlati. Kljub vsemu velikanskemu napredovanju znanosti še danes velja, kar je dejal veliki naravoslovec Newton: »To, kar vemo, je kapljica; to pa, česar ne vemo, je ocean.« Čim več človek spozna, tem več vprašanj, ki jih ne more rešiti, stopa predenj. Pij XII. je 7. 9. 1952 dejal v nagovoru za udeležence 8. svetovnega kongresa mednarodne astronomske zveze: »Možje, ki so zelo globoko prodrli v skrivnosti kozmosa, pravijo, da ni nobene verjetnosti, da bi celo najbolj genialni raziskovalci kdaj mogli spoznati ali celo razrešiti vse uganke fizičnega vesoljstva. Te skrivnosti zahtevajo in izpričujejo bivanje neskončno vzvišenega duha, božjega Duha, ki vse, kar je, ustvarja, vzdržuje in čemur vlada, zato pa tudi spoznava in doumeva v najvišjem zrenju – tako danes kakor na začetku prvega dneva stvarjenja.«

Znameniti učenjak našega časa Charles Nicolle, profesor na Collège de France v Parizu, obenem direktor Pasteurjevega instituta za Tunis, je po dolgih letih nevere, a tudi iskrenega iskanja prišel v zreli dobi do globokega krščanskega prepričanja. Njega verske skrivnosti prav nič ne motijo. Ravno nasprotno! Zapisal je: »K sreči, da so v veri skrivnosti. Če bi jih ne bilo, ne bi zaupal; imelo bi me, da bi v njej videl le umetno tvorbo človeškega duha. Skrivnost me pomiri, to znamenje, da je Bog tukaj.«

»Dovolj je luči za tistega, ki hoče verovati ...«

Jezus nikdar ni trdil, da je v njegovem nauku vse razumljivo. Apostolom je dejal: »Vam je dano razumeti skrivnosti nebeškega kraljestva, njim (misli na tiste, ki so se milosti upirali) pa ni dano« (Mt 13,11). Tudi ni zahteval, da bi ljudje slepo verovali vanj in v njegov nauk. Izpričal se je kot božjega Sina z znamenji, z izrednimi dejanji, čudeži, kakršne more izvrševati samo vsemogočni Bog. Zlasti z odločilnim znamenjem, z vstajenjem (prim. Mt 12,38–42). Farizejem je dejal: »Če ne vršim del svojega Očeta, mi nikar ne verujte; če pa jih vršim, tudi če meni ne verujete, verujte delom, da boste spoznali in se prepričali, da je Oče v meni in jaz v Očetu« (Jan 10,38). Ob drugi priložnosti je pokazal tudi pot do trdne vere v nauk, ki ga je razglašal: »Moj nauk ni moj, ampak tistega, ki me je poslal. Če hoče kdo njegovo voljo spolnjevati, bo spoznal, ali je ta nauk od Boga ali govorim sam od sebe« (Jan 7,17).

V Jezusu stopa pred nas učlovečena božja ljubezen, ljubezen pa ne dela nasilja tistemu, katerega hoče pritegniti k sebi in ga osrečiti. Treba se je za božje vabilo svobodno odpreti; hoteti je treba. Z ozirom na to je dejal veliki mislec Pascal: »Dovolj je luči za tistega, ki hoče verovati.« Pristavil pa je: »Dovolj je teme za tistega, ki noče verovati.«

S tem ni rečeno, da je s sprejemom Kristusovega nauka treba zatisniti oči svojega razuma. Newman, spreobrnjenec iz anglikanizma, eden od največjih duhov 19. stol., pravi: »Pripravljen biti za verovanje ne pomeni nič več in nič manj, kakor da je bil človek prej pripravljen za raziskovanje... Verujoči, ki jih je Kristus hvalil, niso imeli nikakih močnejših dokazov kakor tisti, katerih nevero je obsodil; a svoje oči so uporabljali, svojo pamet so rabili, svojega duha napenjali in toliko časa iskali, dokler niso našli. Drugi, katerih nevero je grajal, so sicer slišali, a pustili božje seme ob poti, ali na kamnitih tleh, ali med trnjem, ki ga je zadušilo (prim. Mt 18).« Ko je bil še anglikanec, je Newman na ugovore zoper skrivnosti dejal: »Jaz sem nasprotno mnenja, da ta značaj skrivnosti, kolikor sploh kaj dokazuje, naravnost govori za zveličavni nauk. Nočem reči, da je resničen, ker je skrivnosten; a če je resničen, ne more biti drugačen kakor skrivnosten.«

»Odkar sem spoznal Jezusa Kristusa ...«

Slavni govornik Lacordaire je bil v mladih letih neveren. A ker se ni predajal nikoli mladostnim zablodam, je kmalu prišel do vere. Predmet njegovim pridigam, ki jim je tedaj prisluhnila tako rekoč vsa Francija in ki so premnoge spet privedle do globoke vere, je bil v bistvu vedno Kristus. Mlademu človeku, ki ga je begala skrivnostnost Kristusovega nauka, je pisal o tem, kako čudovito luč prinašajo človeku prav najgloblje verske skrivnosti, ki so nekoč tudi njega, Lacordaira, begale, a se zdaj čuti kakor prenovljenega. »Odkar sem spoznal Jezusa Kristusa, se mi ne zdi nobena stvar dovolj lepa, da bi se oziral nanjo s poželenjem ...« Občutil je tisto, kar piše sv. Pavel: »Vse imam za izgubo zaradi vzvišenosti spoznanja Kristusa Jezusa, mojega Gospoda, zaradi katerega sem vse zavrgel in imam za smeti.« (Flp 3, 8)

Anton Strle, Skrivnost me pomiri. To je znamenje, da je Bog tukaj, v: Družina 12(1963), št. 20, 15. oktober 1963, str. 153s. (Prof. A. Strle je v Družini odgovarjal na pisma bralcev.)

Zapisano je ne le na papiros, marveč tudi v vso zgodovino

Viri za spoznavanje Jezusovega življenja in delovanja so v prvi vrsti štirje evangeliji in dalje spisi apostolov, torej knjige Svetega pisma Nove zaveze. Prvopisi teh knjig, torej prav tisti listi, na katere so evangelisti oziroma apostoli sami pisali, se niso ohranili. Bili so pisani na krhki »papiros«, ki je redno težko zdržal 200 let. Pač pa so se ohranili prepisi iz poznejše dobe. Najstarejši s celotnim Sv. pismom Nove zaveze segajo v 4. stol., papirosovi odlomki pa celo v 2. stol. V tem pogledu je Nova zaveza daleč na boljšem kakor katerikoli spis grških in latinskih klasikov, pa tudi cerkvenih očetov in pisateljev. Homerjeva Iliada in Odiseja je, tako sodijo, nastajala že v 9. stol. pred Kristusom, pa imamo prvi rokopis s popolnim tekstom